

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. október 17.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

AZ ÚR NÉPÉBEN IS AZ ÚR DICSŐSÉGE

Köszöntés igéje: Ézsaiás 40,10-11

Ímé, az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralkodik! Ímé, jutalma vele jó, és megfizetése Ő előtte. Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatókat szelíden vezeti.

Énekek: 105,1-2; 448; 398

Lekció: 1Thesszalónika 2,17-20

Alapige: 1Thesszalónika 2,17-20

Mi pedig, atyámfiaim, amint elszakasztatánk tőletek egy kevés ideig, arcra, nem szívre nézve, annál buzgóságosabban, nagy kívánsággal igyekeztünk, hogy szemtől-szemben láthassunk titeket. Azért menni is akartunk hozzátok, kiváltképpen én Pál, egyszer is, kétszer is, de megakadályozott minket a Sátán. Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk koronája? Avagy nem azok lesztek-é ti is a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelekor? Bizony ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, a gyermekek bizonyágtételében is mennyi hála indító okot adott nekünk, és a zsoltárt énekelve is valóban van miért magasztalni téged.

Áldunk téged a gyülekezetünkért. Köszönjük neked, hogy így lehetünk egy nagy lelki család. Valóban köszönjük, hogy a vírushelyzet ellenére a gyermekeink is, az unokáink, dédunokáink is el tudtak menni csendeshétre. Köszönjük neked, hogy nyáron nemcsak fizikailag, de lelkileg is megpihenhettünk mi is. Ha bármelyikünknek ez nem adatott meg, és hiányzik is talán neki, kérünk, hogy vigasztald, bátorítsd.

És azért is magasztalunk téged, hogy a gyermekek is szolgálhatnak neked. Köszönjük, hogy még az ő szájukon keresztül is szól a te szavad. Magasztalunk téged, hogy mi így lehetünk a te közeledben, de ami még nagyobb ajándék, így vagy közöttünk: isteni szentségeddel, Szentlelked és igéd által.

És köszönjük, hogy ma is az Úr Jézusról szóló drága örömhírt akarod a lelkünk-re helyezni. Áldd meg a gyermekek közt szóló igei üzenetet és szólj hozzánk is személyesen. Szeretnénk örvendezni tebenned, egymásban.

AZ ÚR NÉPÉBEN IS AZ ÚR DICSŐSÉGE

Kérünk téged arra, hogyha kell, akkor természetesen feddjél, intsél, mindenképpen vigasztalj, bátoríts.

Szeretnénk látni téged hatalmasnak, dicsőségesnek, magunkat is így látni és a gyülekezetet is. És azok között, akik még nem ismernek, ilyen módon jelen lenni, hogy bizonyosságtevők lehessünk mi is a gyermekekhez hasonlóan a magunk helyén. Jézus érdeméért, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

J. S. Bach műveinek a végén olvasható az SDG betűkombináció. És bizonyára hallottátok már, ő is azt akarta a maga idejében megvallani, ami a reformáció idején reformátor elődeink igei látásában fontos lett: egyedül Istené a dicsőség. Némelyik fiatal most is, idén a felvételi környékén, amikor chat-üzenetben vagy Messengeren beszélgettem, a végén odaírta, hogy SDG, és én is visszaírtam, hogy SDG. És nem kellett megmagyarázni, hogy mire gondolunk, mert tudtuk, hogy arról van szó, hogy egyedül Istené a dicsőség. Azt gondolom, ti is tudjátok, hogy valóban a Szentírás erre mutat, hogy mi nekünk mindenben az Úrnak kell megadnunk a dicsőséget.

Nem olyan régen a női bibliaórán is tisztáztuk, hogy Pál apostol is miért egyedül Jézusban dicsekedett, meg Jézus Krisztus keresztségében – hiszen Jézus Isten. Most viszont mégis azt halljuk kétszer is, hogy az apostol, Pál és a munkatársai a dicsőséget nem Istenre vonatkoztatva mondják, hanem – halljátok – a gyülekezetre: „Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk koronája?” Vagy koszorúja. Ez a győzelmi koszorú az olimpiai játékokon például az ókorban. „Bizony ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.” Akkor nem az Úr a dicsőség? Nem az Úr a mi dicsőségünk? Itt akkor most Pál apostol nem jót írt?

Természetesen azt írta le, amit az Úr Lelkétől kapott, és éppen ebben fontos tisztáznunk, hogy micsoda örömhír van ebben az egyetlen egyszerű tényben, hogy most – ha ezt a levelet ma írná Pál, akkor Twitteren, Messengeren írná meg, mert úgy tudnák a legtöbben megkapni –, azon van a hangsúly, hogy hogyan egyedül Istené, Jézusé a dicsőség és őbenne a dicsekedés, de közben az övéin keresztül. Ott van az ő népe, ott van a gyülekezet – akkor és ott a thesszalonikai, itt és most a pasaréti. Ha valaki esetleg vendégként van köztünk másik gyülekezetből, akkor most gondoljon a maga gyülekezetére. Persze ránk is nyugodtan, mert hát most így vagyunk együtt. Ha online közvetítéssel keresztül látja valaki, akkor lehet, hogy fizikailag ő is távol van, és talán azt mondja, hogy bárcsak itt lehetne velünk együtt fizikailag is.

De thesszalonikai gyülekezet, pasaréti gyülekezet – látom, ismerem őket. Lehet, hogy fizikailag nem lehetek velük mindig bármi miatt is. Amikor viszont rájuk gondolok, amikor értékelem őket, a gyülekezet vezetőit, a gyülekezet szolgálóit, tagjait – mivel azonban minden hívő tag szolgáló is a gyülekezetben, most függetlenül attól, hogy van-e minősítetten látványos szolgálata –, tehát ha te a gyülekezetbe tartozol függetlenül attól, hogy szolgáló vagy, vagy sem, mégiscsak szolgálsz te is. És ezt azért akarom kiemelni, mert itt konkrétan az apostol, a misszionárius apostol meg a misszionárius munkatársai írnak, szólnak a gyülekezetről. De az Jézus szava: Jézus hogyan érez, hogyan gondolkodik az övéiről.

Képszerűen pedig úgy szeretném elétek hozni még: gondoljatok arra, amikor a menyasszonyi ruhában látjuk a menyasszonyt. Mikor szoktuk a menyasszonyt menyasszonyi ruhában látni – leszámítva a ruhapróbákat? Valószínű, hogy a menyegző

napján. Amikor menyasszony volt valaki közületek, gondolom, a menyasszonyi ruhát te is a menyegző napján hordtad. És miért veszi föl a menyasszony a menyasszonyi ruhát? Általában fehér színű szokott lenni, de ma már más fajta színű is lehet. Mert szeretné a vőlegénye dicsőségét szolgálni: ha rám néz a vőlegényem, kinek lásson. A menyasszonyi ruha nélkül is szépnek lát, biztos. Remélem, a férfiak, akárhány év óta is vagytok házasok, ugyanolyan szépnek látjátok a társatokat, mint a menyasszonyi ruhában. Lehetnek kivételek, de ez csak a szabályt erősíti.

De Jézus, a mennyei vőlegény – a kép ezért fontos – milyenek látja menyasszonyát, az ő népét, pasaréti gyülekezetet is, minden egyes tagját? De mint közösség a fontos most. Illetve mások, akik ismernek bennünket, lehet, hogy csak hallomásból, de amikor tudnak rólunk, ránk gondolnak, akkor ez a jellemző, reménységünk, örömünk, dicsekedésünk koronája, győzelmi koszorúnk ti vagytok, és ezen keresztül az Urat dicsőítjük.

Valóban te kinek és milyenek látod az Úr Jézust, amikor a gyülekezetre gondolsz? A pasaréti gyülekezetre. Természetesen fontos kimondani: mi sem a tökéletes társasága vagyunk, hanem a kegyelmet nyert bűnösök közössége. A másik képpel élve: a nyájban sokféle báránka van, de egy nyáj és egy pásztorral.

Amikor az Úr Jézus elmondja az ő érzéseit Pálon keresztül a thesszalónikai gyülekezetről ebben a pár versben is, akkor az ő isteni jelenlétéről beszél és az ő isteni eljövételéről, dicsőséges eljövételéről. Úgyhogy ebben a két gondolatban vizsgáljuk meg, hogy milyen is a gyülekezet, milyen az Úr népe, Krisztus menyasszonyi népe milyen. És miért is hiányzik nagyon, ha valaki fizikailag nem tud ott lenni velük. Jézus jelenléte a közösségben.

És ezért van az, hogyha te nem tudtál jönni, például a karantén alatt, nem tudtál jönni a gyülekezetbe, vagy én is lekipásztorként nem tudtam a többi lekipásztor testvéremmel együtt veletek személyesen találkozni, óriási hiányt éreztünk. Neked hiányzott-e vagy hiányzik-e most is, ha nem tudsz itt lenni fizikailag még mindig, csak így online, a pasaréti gyülekezet közössége? Mert azt olvassuk, hogy Pálnak és a munkatársainak nagyon hiányzik. De ennek a titoknak az a háttere, hogy ott van az Úr a gyülekezet közösségében. A pásztor csak akkor nincs ott a nyájban, amikor el kell mennie megkeresni azt az egy elveszettet. De akkor elmegy, megkeresi, aztán nagyon hamar jön a nyájba – most a bibliai képet, ha vesszük Jézus szavai szerint.

Az is fontos, hogy ez a fajta látás, érzés, gondolkodás, ez egy hitbeli látás, érzés, gondolkodás. A 8 órai istentiszteleten megkérdeztem, most tőletek is, menyasszonyoktól megint, hogy mikor menyasszony voltál a menyegző napján, el tudtad-e úgy tölteni a menyegző napját, hogy semmi bűnt nem követtél el? Én néhány menyasszonytól itt az ifis lányok közül, mikor elmondták, megtudtam, hogy apró kicsit azért elkövettek. Valahogy nem jól sikerült a ruhafölvétel vagy a hajformázás, és elkezdtek aggodalmaskodni, hogy most akkor, hogy fogok kinézni. És, aggodalmaskodás – Jézus szavai szerint ez bűn, igaz? De attól még a vőlegény nem mondja: – Drágám, ha ilyen aggodalmaskodó típus vagy, hogy még a menyegző napján sem tudsz nyugodt lenni, akkor nem is kellesz! – azért ez furcsa lenne. Nem azért szeretem, mert tökéletes – bár az –, hanem azért, mert hozzám tartozik, az enyém, mert az Úr egymásnak adott.

A thesszalónikai gyülekezet se volt tökéletes, de ott van az Úr jelenléte. És mivel nem lehetnek ott Pálék fizikailag, nagyon hiányzik nekik.

A Cselekedetek könyve 17. részéből megtudjuk, amikor a történetet leírja ott az Úr Lelke Lukácson keresztül, hogy három hét után maximum egy hónap, egy-két hó-

AZ ÚR NÉPÉBEN IS AZ ÚR DICSŐSÉGE

nap lehetett az, amikor Páléknak egyszerűen el kellett menekülni, mert üldözték a keresztyéneket. Ez a kifejezés, hogy „mi pedig, atyámfiaink, amint elszakasztatánk tőletek” – szenvedő szerkezetes: elárvultunk, elszakítottak bennünket, nem szerettünk volna elmenni, de el kellett menni. Rövid ideig történt ez, tehát rövid idő múlva és rövid ideig, de hiába, mi annál jobban éreztük, hogy szeretnénk veletek találkozni. Tehát itt a rövidege az időnek épp ezt erősíti, hogy micsoda mély vágy van arra, hogy de találkozzunk személyesen.

És itt olvassuk, hogy mindent megtett Pál, az Úr szolgálója, és miért nem tehetette meg ő sem meg a többiek többször is, pedig többször próbálták, „de megakadályozott minket a Sátán”. Tehát még az Úr szerint is ezt kellett volna tenni, de egyszerűen a Sátán megakadályozott.

Hadd mondjam el, hogy engem nem a Sátán akadályozott meg, mikor 2008-ban meglátogattam Gyuri barátomat Amerikában és ott három hetet töltöttem. Nekem az pihenés is volt. Két hét után már sikerült jól kipihennem magam, de a harmadik hét az nagyon nehéz volt, mert hiányzott a pasaréti gyülekezet. Ott is nagyon drága igehirdetéseket hallottam, nagyon kedves hívő testvérek voltak, de egyszerűen minden bajom volt, mert hiányzott az, hogy nem vagyok itthon. És megdöbbenő volt átérzeni, hogy fizikailag nem voltam csak itt, de lelkileg ez a fizikai távolság, távolmaradás is nagyon nehéz volt, mert hiányzott a szeretetközösség, ami az Úr jelenléte miatt ott van. A karantén alatt ezt nagyon keményen tapasztaltuk.

Most a gyermekek hétvégéjén voltunk múlt hétvégén, és ott tényleg olyan kedves volt azt látni, hogy maguknak a gyermekeknek is milyen jó volt találkozni személyesen. Ami nekem különösen kedves tényé lett, és emlékké, hogy a szülők segítettek autókkal lemenni. Engem is az egyikőjük vitt le. És, jöttek értük. És, hogy ők, ugye, a gyülekezetnek akkor egy kis sejtársa. Mert a gyermekeink meg a szülők a gyülekezetből, de azért sokan vagyunk nagyszülők, dédszülők is, lehetne sorolni. De mikor jöttek a szülők értük, nekem akkor esett le, hogy jó, ezek a szülők nem is olyan régen még gyerekként jöttek gyerekhétvégére vagy konfirmandus hétvégére vagy ifis hétvégére – rendszeresen én is ott voltam velük –, most meg a gyermekeket hozzák már.

És azok a szülők, akik jöttek, ők tudták, hogy mi hol van Neszmélyen, és segítettek azoknak a szülőknek, akik még soha nem voltak ott, de vágnak rá, mert látják, hogy a gyermekeknek ez milyen jó. Így egy közösség, és milyen jó együtt lenni. Most a gyerekek is izgultak, hogy bent voltak, biztos, de a másik oldalon nekik is ez egy nagyon kedves érzés is. Itt érzésekről van szó, értékekről.

Annyira értékes, hogy még a Sátán is mindent megtesz, hogy megakadályozza. Most még nem Jézus felől mondom, hanem a Sátán felől. Volt már úgy, hogy szeretetek volna jönni, beült a család a kocsiba, beindítjátok az autót és nem indul el, és nem fogtok ideérni. És ilyenkor elkezdünk talán még dühöngeni is egy picit, gyerekek is nyavalyognak, hogy pedig megbeszéltük a társakkal, hogy majd találkozunk... – nagyon rossz érzés tölthet el, jó érzésként pedig hiányzik, most nem tudok elmenni, mert valami történt.

Nem tudjuk, hogy itt mi történt, csak azt tudjuk, hogy többször is „megakadályozott minket a Sátán”.

Azt mondja Pál: „arcra, nem szívre nézve” – tehát arról van szó, hogy fizikailag, külsőleg nem találkozhatunk, de lelkileg veletek vagyunk, egyek vagyunk teljes mértékben. Nem az, hogy mindig mindenben egyetértünk, mert ilyen nincs, hát a nyájban

annyiféle bárány van, hogy kizárt, hogy mindegyik bárány mindig ugyanúgy gondolkodjon meg érezzen, de egységben, az Úrban való egység.

És ha szív szerintivé válik, az már egy picit bajosabb. Elég, ha csak Péterre gondoltok. Emlékeztek, hogy Péter megtagadta Jézust. Ő odáig fajult, hogy megtagadta Jézust. Tehát lelkileg, szív szerint elszakította magát Jézustól Péter. De előtte kiktől szakadt el szív szerint? Fizikailag ott volt a tanítványtársaival, de nagycsütörtök estén mit is mondott először? „Ha mindnyájan megbotránkoznak is te benned, én soha meg nem botránkozom.” – Uram, a többiek elárulnak, de én biztos, hogy nem! Én azért náluk jobb vagyok! Jézus ezt nagyon jól tudta, hogy mit jelent Péter szívében, mert a feltámadás után nem véletlenül kérdezte először meg úgy tőle, hogy: „Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-e engem ezeknél?” Péternek helyre kellett állni, mert ha nem tudod szeretni a tieidet, akiket én szeretek, akkor hogy szeretsz engem?

Mai kalauz szerinti igékben, ha olvastátok reggel esetleg már, itt arról van szó, hogy Isten maga megtanította a gyülekezetet a szeretetre, hogy egymást szeressék. Itt a lelki testvéri szeretet. De mondja, hogy azért legyen gyarapodás is.

Szívra nézve – a fiatal Márk elhagyja Pálékat, a szolgálatot, aztán miatta Pál és Barnabás se tud már szív szerint együtt szolgálni. De megnyugtató hadd mondjam, hogy ezt a szív szerinti elszakítást az Úr nem sokáig szokta túrni az övéiben, helyreállítja őket. Reformálni azt jelenti, reformáció: az eredetire helyreállítani. Péter is helyreállt, Márkot is az Úr helyreállította. Csak annyira hadd utaljak, hogy Pál apostol több levelében is, amit az Úr Lelkétől vezetve leír, Márkról már úgy beszél, mint munkatárs. Sőt, mint aki nagyon hiányzik neki: – Timótheus, hozd magaddal majd. A második római börtönében Pál nagyon rossz körülmények között volt: – De, Timótheus, ne csak te gyere, hozd magaddal Márkot is, nekem ő fontos. Ez körülbelül tíz év után, minimum tíz év után biztos, hogy bekövetkezett.

Hadd kérdezze meg az Úr Lelke tőled is – mert tőlem is megkérdezte készülésközben – személyesen: te kinek látod Jézust, amikor a pasaréti gyülekezetre gondolsz? És tovább kell menni: ha nem tudsz itt lenni fizikailag, tehát külsőleg gátol bármi is – lehet, hogy a Sátán –, akkor kinek látod Jézust, hogyan érzed magad Jézus iránt a gyülekezet hiányát érezve?

Külső akadály sokféle lehet, de ezt még mindenképp hadd jelentsem ki, lehet, hogy a Sátán is mindent megtesz azért, hogy nehogy találkozzunk személyesen, szétszakítson bennünket, ha tehetné, akkor szív szerint is – de azt nem szokta tudni –, külsőleg azonban gátolni akar. De éppen a Nehémiás történet, amiről nyáron szó volt a gyerekek között, maga is azt mutatja, hogy Jézus, Isten, az Úr még akkor is valamit az ő terve és célja szerint tud elvégezni az övéivel való szeretetkapcsolatában az ő jelenléteivel, ha a Sátán akadályozhat. Hiszen az egész Bibliából tudjuk és itt is látjuk, Jézus fölötté áll a Sátánnak. Nehémiás például – majd nézzük meg a könyvében – volt, amikor csak imádkozhatott már az Úr népéért, mikor már hazatérhetett és akadályok voltak, bajok, de volt, amikor már nemcsak imádkozhatott, hanem tehetett is dolgokat, buzdított, tett dolgokat. Átérezte Nehémiás is, hogy az Úr fölötté áll még a Sátánnak is, az ellenségnek is, és ha kell, az Úr az akadályokat eltávolítja. „Aki titeket bánt, az ő szeme fényét bántja” – mondja az Úr a zakariási igében.

Látod-e ezt, amikor akadályoztatva vagy abban, hogy külsőleg is, személyesen is találkozhas a gyülekezettel, a lelki testvérekkel. Még azokkal is, akiket lehet, hogy egy kicsit nehezebben viselsz, mert vannak nehezen szerethető lelki testvérek – a lelki vezetőink szavai szerint, ahogy én is gyerekként hallottam: a smirgli-testvérek –,

AZ ÚR NÉPÉBEN IS AZ ÚR DICSŐSÉGE

de ők is a gyülekezet tagjai, ők is azért vannak, hogy az Úr szeretetét együtt éljük át a nyájban. És az Úr áldássá fordítja még a Sátán munkáját is bármikor. Látod-e tehát az Úr Jézust akkor is, amikor valami nem úgy alakul, ahogy te szeretted volna, és így nem sikerült találkozni az Úr népével. Lásd akkor is az Urat.

És hogy milyen ez az Úr, ez a második gondolatban van benne. Nemcsak az ő jelenlétével, hanem az ő eljövetele bizonyosságával, reménységével is Jézus az övéi között és bátorítóan. „Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk koronája? Avagy nem azok leszték-é ti is a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelekor? Bizony ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.” Tehát Jézus most is velünk van, és ezért hiányoztok nagyon. De milyen lesz, amikor meg eljön az Úr Jézus? Akkor ti lesztok a mi dicsőségünk, örömünk. Akkor is. Most is ti vagytok és akkor is. Sőt, győzelmi koszorú lesztok nekünk.

Arra gondoljunk egyszerűen, hogy Páléknak is, a lelki vezetőknek, misszionárius vezetőknek önmagában az is nagy reménység, hogy jön az Úr vissza, tehát várták Jézust. Lásd, a Thesszalónikai levél – az első levél mindenképpen – minden egyes részében a legvégén Jézus eljövetelére utal. Összességében ez a levél beszél legtöbbit arról, a levél méretéhez képest, hogy Jézus eljön. Ezt a teológiai tudományban is mindig alá szokták húzni. Pál tele van az Úr Jézus eljövetele örömével. Gondolom, te is várod az Úr Jézust. Most a hangsúly viszont azon van, hogy Jézus eljövetelét úgy várva, hogy közben látom az ő népét, nagyon szeretem, és tudom, hogy az ő népe mit fog jelenteni számomra.

És még személyesebbé úgy tudom ezt tenni nektek is, hogy amikor, mondjuk nagyszülőként az Úr téged használ föl abban, hogy valamelyik unokádat hozzá vezeti. Nem te vezeted Jézushoz, hanem Jézus vezet általad magához. De ezt te tudod, meg mi is tudjuk, és együtt örülünk. Jézus is beszélt arról több helyen, hogy azért még jutalom is lesz akkor, amikor mi az Úrnak szolgálunk. Nem a jutalomért csinálunk dolgokat, ő viszont azt mondja, igen ám, de én szeretnék neked örömet adni, győzelmi koszorút. Vagy amikor a férj vagy a feleség büszke arra, hogy de jó lesz majd, ha eljön Jézus és akkor ott leszünk együtt a társammal, akit hosszú éveken át szeretetben elhordoztam és az Úr őt is megnyerte magának. Az apostol így gondol a gyülekezetre. Köztük szolgált, misszionárius volt, és Jézus eljövetele győzelmi koszorú nekem.

Újra hadd mondjam: nem ezért a koszorúért csinált bármit is, mégis nagyon nagy öröm. Eljön az Úr Jézus – ez is már kicsoda kincs, hiszen Jézus eljövetele, az ő dicsőséges jelenléte, vele való boldog találkozás, és mindörökre övele. Nem beszélve arról, természetesen, hogy milyen jó lesz majd az Új égen és az Új földön mindörökre Jézussal. De itt a földi életben ez a reménység most az üzenet szempontjából: az Úr népe most is, amilyennek ismerem, és ahogy szeretem őket és ők is minket, és együtt az Úr előtt.

A filippi gyülekezetről is ugyanezt írja meg az apostol. Filippi levél 4. rész 1. versét felolvasom: „Annakokáért szerelmes atyámfiai, akik után úgy vágyakozom, ti én örömöm és én koronám, eképpen álljatok meg az Úrban, én szerelmeseim!” Károli-ban a „szerelmeseim” a szeretteim, „akik után úgy vágyakozom, ti én örömöm és én koronám”. A Filippi levelet börtönből írta. Tehát börtönben volt, de ahogy gondol és érez a filippi gyülekezet iránt az Úr Jézus és Pál.

Itt meg a thesszalónikai gyülekezet. Az Úr Jézus eljövetele szempontjából is tehát a gyülekezet iránti mély szeretet, és az Úr Jézus ajándékozó kegyelme, szeretete az apostol, a munkatársak iránt, a gyülekezet iránt.

Mikor fog Jézus eljönni Pál számára is? Ez az egész levélből látszik: neki is, ma. A 4. részben olvassuk: „mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteleig, éppen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak”. Jézus eljövetele tehát nem valamikor távol. Mindig ma. Hiszen – remélem – ma is várjátok Jézust.

Lesz majd keresztelő is az istentiszteleten. A keresztelői sákrámentum is arról beszél, hogy kihez tartozunk. De ha eljön Jézus – gondoljátok el –, ha ma eljönne Jézus, itt keresztelő is van, három kisgyermek keresztelője, és eljön Jézus, és akkor mi ezzel a reménységgel vagyunk a gyermekek iránt is, hogy mindörökké az Úrral. Ha nem ma jön el, majd talán holnap. Ha holnap nem, akkor majd holnapután. Pálék is így élték ezt meg. Jézus jelenléte tehát az ő eljövetele szempontjából is mégiscsak közellét. Az ő eljövetele azt jelenti, hogy el fog jönni nemsokára. Mindig a mában várjátok ti is!

És milyen lesz a menyasszonyi nép? Milyen lesz az Úr népe, a thesszalonikai gyülekezet, és a pasaréti gyülekezet, amikor eljön Jézus? Na, akkor már tökéletes. Sőt, a Biblia arról beszél, hogy azokat a szeretteinket, akik hitben hunytak el, akkor viszi el Jézus magához – édesanyámat is tavalý –, amikor már tökéletes szent. Ez nagyon fontos igei gondolat és tanítás: az Úr szentsége a maga tökéletességében áthatja az ő népét is. Jézus eljövetelkor teljes mértékben, ha pedig előtte valamelyik szeretűnket elviszi magához, akkor már akkor, hiszen ők már a menyben vannak. Ott nincs bűn, ott nincs semmi, ami a Sátánhoz köthető lenne. Ott csak az Úrral. Egyedül a felámadott test öröme hiányzik, de az majd Jézus eljövetelével megtörténik.

De már most is – mondja Pál. Az Úr eljövetele szempontjából is nagyon drága nekem, hogy ti kik is vagytok számomra is, de már most is. És ezzel olyan bátorító befejezni. Hát, ha már most is a thesszalonikai gyülekezetnek ennyire örül Pál – „örömünk és dicsekedésünk koronája” vagytok –, majd megszakad a szívünk addig, amíg nem találkozunk veletek személyesen, ha már most ilyen, milyen lesz odaát? De a már most is ilyenben meg az van benne, hogy teljesen mindegy, hogy milyenek vagytok, és mi is milyenek vagyunk, az a fontos, hogy az Úréi vagyunk. Ha kell, akkor helyreállít: „Ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővölködik.”

Örömünk, dicsőségünk – nem azt nézem, hogy mi a hibája a testvéremnek, miben téved vagy miben nem értek vele egyet, hanem azt nézem, hogy de az Úr Jézusban egyek vagyunk, és az igéje alapján egyé válunk, egyként gondolkodunk. Az ő szeretett népét tökéletessé teszi ama napra. Elvégzi, beteljesíti az üdvösségűnket. És ez már most is a számunkra reménység, öröm.

A hitben elhunyt szeretteinkkel kapcsolatban pedig azt kell még kiemelni, hogy a Zsidókhoz írt levél 13. rész 7. versében az elöljárókra nézve mondja, hogy kövessétek hitűket látva azt, hogy még a meghalásukkor is hogyan élték meg azt. De ez vonatkozhat minden hívó emberre. A 13. rész 7. versét viszont követi a 8. és ott van erről szó: „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.”

Neked ki jut eszedbe, most nem a gyülekezetűnk elöljáróira gondolva, hanem olyanokra gondolva, akik nem annyira láthatóan, de tudod, hogy a gyülekezet tagjai, kedves hívó testvéreid, szolgáltak is talán az Úrnak csendesen, láthatatlanul, nem biztos, hogy ott lehettél a temetésűkön velűnk együtt, de akkor is tudod, hogy ő az Úrnál van, és hálás vagy érte.

Én gyerekkoromból két nénit szeretnék említeni. Nem tudom a nevűket már, de a fénykép az megvan. Kettő és fél évesen, konfirmációs szeretetvendégség volt Tápiószőlősen, és két néni fogja a kezemet a képen, ott elöl állok ilyen kis emberként, Földvári Tibike. Akkor még kicsi voltam, de emlékszem, hogy én ezek között a nénik

AZ ÚR NÉPÉBEN IS AZ ÚR DICSÓSÉGE

között voltam otthon. Akkor az volt a gyülekezet. Most is, az is a gyülekezet, de Pasarét is itt van, és például a nyári hétről a gyermekekkel lehet olyan kép, amikor fogtam én is a kezüket. Ti is fogtátok talán már így a kezüket fényképen valakiknek a gyülekezetből. Még fénykép is igazolja, hogy kicsoda az Úr Jézus, mit érez az ő népe iránt, kinek tartja az övéit, miért hiányzik az Úr Jézussal való szeretetkapcsolatnak az a része, ami hiányzik, ha nem vagyok ott személyesen az Úr népével.

Az Úr Jézus jelenléte és az ő eljövetele reménysége azonban azért is hirdettetett ma is, hogy lássátok meg, ehhez az Úrhoz így lehet tartozni. Ha te még nem vagy az Úré, akkor hívlak az Úrhoz. Persze az ő népéhez is, de az Úrhoz. Mi gátol abban – mert a Sátán nem gátolhat –, mi gátol abban, hogy az övé legyél? Fogadd el a kegyelmét, bízz benne. A keresztesítés is majd erre mutat, hogy Jézus mindent megtett azért, hogy vele és egymással ilyen mély szeretetközösségben lehessünk, a győzelmi koszorú ígéretével.

Imádkozzunk!

Magasztalunk téged azért, mennyei Édesatyánk, hogy az Úr Jézus által minden elvégeztetett. Köszönjük, hogy ő vállalta az Istentől való elszakíttottságot, eltaszítottságot is, hogy nekünk örök életünk legyen, ebben a földi életben pedig teveled boldog gyülekezeti közösségi, családi szeretetközösség.

Hálát adunk, hogy igaz a te szavad. És köszönjük, hogy ma abban erősítettél bennünket, hogyha kellett, vigasztaltál, hogy akkor is, ha személyesen itt lehetünk, akkor is, ha még nem talán, de mi egy nép lehetünk tebenned.

Bocsásd meg, kérünk, amikor esetleg szív szerint is elszakítottunk a közösségtől, tetőled. De köszönjük, hogy bennünket is, mint Pétert is, helyreállítottál.

És köszönjük neked azokat, akik már nálad vannak és az ő hitük is példa lehetett nekünk. Arra kérünk, mi is hadd lehessünk példaként nemcsak az utánunk jövő nemzedéknek, hanem az előttünk járóknak is. A személyes életünkkel mi is úgy szeretnénk élni, hogy áradjon rólunk, ki is az Úr Jézus, mennyire szereti az ő menyasszonyi népét, minden egyes tagját.

És köszönjük, hogy valóban még ma is hozzád lehet térni. Áldunk, hogy ma is tart a kegyelem ideje. Hogy te ma is hívogattál a gyermekek szolgálatán keresztül is önmagadhoz.

És köszönjük, hogy hazamenve majd a családban is, az iskolában, a munkahelyen vagy a nyugdíjas éveinket töltve a magunk helyén lehetünk ilyen Jézusra mutató hívő példák. Szeretnénk is azok lenni, Urunk.

Kérünk téged, áldd meg a mi népünket, népünk vezetőit is. Most a választásokra készülve különösen kérjük, hogy te adj békességet, igazságot, ragyogtassad fel számunkra. Tartsd meg alázatban a vezetőinket, kérünk.

És arra is kérünk, hogy hadd lehessünk hazánk számára is áldássá határon innen és határon túl is.

Most a csendben elmondott imádságunkat is így hallgassd meg, kérünk, Jézus érdeméért.

Amen.

A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővüljétek a reménységben a Szent Lélek ereje által.

(Róma 15,13)